

Non loquor h̄c de potentia obiectua, quę est non repugnantiā ad esse, & potentia logica dicitur, nec de potentia actiua, quę respicit effectum producendum per suum influxum in causam materialē, & formalem, illas mouendo, & nestendo, sed de potentia passiua est sermo, videlicet an materia prima Aristotelis data, esset pura potētia passiua essentialiter: quia si loquamur de potentia passiua logica, iam illa esset extra causas; si de physica efficiente non esset in tali linea; si de receptiua formarum numquam fuit sine forma, quando secundū aristotelicos forma fuerit simul cum materia concreata; itaque non esset essentialiter in potentia vlo modo, & si sit essentialiter potentia, nam esset essentialiter pars perfectibilis, contrahibilis, & denominabilis a forma; ergo est essentialiter potens has recipere, non tamē tantum hoc habet, est namquę ens existens extra causas suas, & constat ex genere & differentia, quando ab Aristotele definiatur. nec dicant hoc solum inducere actum metaphysicū, quia verè habet actum physicum, nam est entitas realis realiter distincta a forma aristotelica, & cum ipsa reale & essentialē compositionem faciens; ergo habet actum entitatiuum, qui entibus omnibus, eo ipso quod entia sunt, communis est. tum quia pereuntibus forinis eadem entitas materia secundū se maner, et si quoad contractiones, & perfectiones, denominatio- nesque mutetur. verum vnum est, quod excludit a se actum perfectiū physicū reduplicatiū, videlicet prout actus physicus dicit, perfectiuitatem, nam ipsa non contrahit, sed contrahit, non denominat, nec specificat, sed specificatur, & denominatur, alias forma, & materia aristotelica idem essent, quod non concedunt actuare namque, specificare, & perficere dicunt esse proprium formæ, sicut materia actuari, informari, & ad formas appetitum habere.

Conclusio 2. si materia prima daretur in sensu Aristotelis, apeteret non solum determinari, contrahi, perfici ab una forma possibili, sed ab omnibus simul, contra omnes, quos usquemo- do vidi scriptores, & contra Aristotelem ipsum.

Pro intelligentia huius conclusionis, quę ab omnibus seio es- se impugnandam, multa aduertenda sunt, & ideo multa præli- minaria ponam antequam ad probationem eius deueniam: quid igitur, & quotuplex sit appetitus, explicabo.

Appetitus nihil aliud est, quam propensio rei ad sui bonū & perfectionem, nec vñquam appetitus sumi potest pro poten- tia